HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מיבעי ליה וברובי בהדי הדדי **לא אפשר**. הלכך כי אמר הכי ליכא נתנו דעתם לפסוק מלשמות מגל זה מע"פ שיודע שיכסה דם רשאין לא הסיח דעתו מן השחיטה וכל שעת זמן שחיטה היא לו לחפילו בשעת כיסוי אפשר דשחיט בהדי הדדי ומכסי בהדי הדדי **גמ' ואומר לבני ישראל.** בפרשת כסוי הוא: **שלח יפנו גרגל** גרסינן: **ליתן לו.** מפני שהפסידו שכר ולקמן בעי שכר מלוה מעשה או שכר הבהכה: **ברכת המזון.** ד' ברכות הן ואיכא למרבעים זהופים ואי בעי בתר מלוה מזונא[ט] כו' מגלת מלוה היא: **ה' לבחום שמו.** מלמד מגלת הוא דבהלתיהו: **נקוט לי זימנא.** תן לי זמן: **כי הוה בעי רבי מיברך.** כשהיה רבי רואה לשעות: **אמרו ליה.** בני ביתיה ההוא לזוקי[י] שקבעה לו זמן קלי למבנא: **אמר.** רבי על עצמו מקרא הזה: **ויתנו בגרוסי רוש.** בשעודתי נותנין מרה: לשפוך אישתכח ללמוד ליהו הוא מגלת לזוקי אחר הבע לשכרו על הרשאון שעשה לגג ומת: **ארבעים זהוזים.** שכר מרבע ברכות שעשה אחרים[יא]: **נאוסף משפחה.** של מבשר: **דאמר מר.** בגלו מציאות (ע"מ דף לג). השב אפילו מאה פעמים ומשיבה מפקינן לרשע אחרינא. הכא נמי וכשה טובא משמע: **לפיכ מיעוטא.** אי הוה כתיב וכשה הוה משמע שיהא נכשה כל שעה ואפי' מאה זימנין אבל וכשהו מיעוטא הוא כשור או כשה זה ומו לג: **פשור מלכשות.** להא מכוסה ושומד הוא: **הא לידי ניה.** מכשור להא כיסהו ומגלה פשור מלכשות: **אין ליחוי.** אין אחרינן דמוי אבל מלות וכי אחרינן ליחוי בשפול קרבן הוא דאחרינן: **חייב לכשות.** אף על גב דלא חזר ומגלה: **מתני' נשערב נזין.** שהוא מדוש ואין מרחה הדם ניכר בו: **רואין אומו.** יין כאילו הוא מיס ואם היה מרחית הם ניכר במיס כשיעור הזה חייב לכשות: **נשערב נדם הבהמה.** דלאו בר כשור הוא ורובו דם בהמה: ונתגלה: **אשי מאי שנא מהשבת אבדה** דאמר מר א] השב אפילו מאה פעמים אמר ליה התם לא כתיב מיעוטא הכא כתיב מיעוטא כסהו הרוח: אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא שחזר ונתגלה אבל לא חזר ונתגלה פטור מלכסות וכי חזר ונתגלה מאי הוי הא אידחי ליה אמר רב פפא זאת אומרת אין דיחוי אצל מצות ומאי שנא מהא דתניא השוחט ונבלע דם בקרקע חייב לכסות התם כשרשומו ניכר: **מתני'** דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם חייב לכסות נתערב בין רואין אותו כאילו הוא מים אין נתערב בדם בהמה או

משתא וברובי בהדי הדדי **לא אפשר**. מכאן היה אומר הר"ר יוסי טוב אחת עמד מלכילתו והתפלל כשחוזר ואף לאכול צריך לברך ברכת המזון וליטול ידיו ולברך המוציא משום דמיכל ולעולי בהדי הדדי לא אפשר ואין נראה לאף אחי משום דהכא הכי השתא התם משתא וברובי בהדי הדדי לא אפשר דשחיט בחדא ומכסי בחדא: **מתני'** שחט ולא כסה וראהו אחר חייב לכסות כסהו ונתגלה פטור מלכסות כסהו הרוח חייב לכסות: **גמ'** ת"ר ושפך וכסה מי ששפך יכסה שחט ולא כסה וראהו אחר מנין שחייב לכסות שנאמר ואומר לבני ישראל אזהרה לכל בני ישראל תניא אידך ושפך וכסה במה ששפך בו יכסה שלא יכסנו ברגל שלא יהיו מצות בזויות עליו תניא אידך ושפך וכסה מי ששפך הוא יכסנו מעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכסה וחייבו רבן גמליאל ליתן לו זהובים איבעיא להו שכר מצוה או שכר ברכה למאי נפקא מינה לברכת המזון אי אמרת שכר מצוה אחת היא ואי אמרת שכר ברכה הויין ארבעים מאי תא שמע דא"ל ההוא צדוקי לרבי מי שיצר הרים לא ברא רוח ומי שבראו רוח לא יצר הרים דכתיב כי הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה שוטה שפיל לסיפיה דקרא ה' צבאות שמו אמר ליה נקוט לי זימנא תלתא יומי ומהדרנא לך תיובתא יתיב רבי תלת תעניתא כי הוה קא בעי מיברך אמרו ליה צדוקי קאי אבבא אמר ויתנו בברותי רוש וגו' א"ל רבי מבשר טובות אני לך לא מצא תשובה אויבך ונפל מן הגג ומת אמר לו רצונך שתסעוד אצלי אמר לו הן לאחר שאכלו ושתו א"ל כום של ברכה אתה שותה או ארבעים זהובים אתה נוטל אמר לו כום של ברכה אני שותה יצתה בת קול ואמרה כום של ברכה ישוה ארבעים זהובים אמר רבי יצחק עדיין ישנה לאותה משפחה בין גדולי רומי וקוראין אותה משפחת בר לויאנום: כסהו ונתגלה: אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב הכי השתא התם משתא וברובי בהדי הדדי לא אפשר הכא אפשר דשחיט בחדא ומכסי בחדא: **מתני'** שחט ולא כסה וראהו אחר חייב לכסות כסהו הרוח חייב לכסות: **גמ'** ת"ר ושפך וכסה מי ששפך יכסה שחט ולא כסה וראהו אחר מנין שחייב לכסות שנאמר ואומר לבני ישראל אזהרה לכל בני ישראל תניא אידך ושפך וכסה במה ששפך בו יכסה שלא יכסנו ברגל שלא יהיו מצות בזויות עליו תניא אידך ושפך וכסה מי ששפך הוא יכסנו מעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכסה וחייבו רבן גמליאל ליתן לו זהובים איבעיא להו שכר מצוה או שכר ברכה למאי נפקא מינה לברכת המזון אי אמרת שכר מצוה אחת היא ואי אמרת שכר ברכה הויין ארבעים מאי תא שמע דא"ל ההוא צדוקי לרבי מי שיצר הרים לא ברא רוח ומי שבראו רוח לא יצר הרים דכתיב כי הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה שוטה שפיל לסיפיה דקרא ה' צבאות שמו אמר ליה נקוט לי זימנא תלתא יומי ומהדרנא לך תיובתא יתיב רבי תלת תעניתא כי הוה קא בעי מיברך אמרו ליה צדוקי קאי אבבא אמר ויתנו בברותי רוש וגו' א"ל רבי מבשר טובות אני לך לא מצא תשובה אויבך ונפל מן הגג ומת אמר לו רצונך שתסעוד אצלי אמר לו הן לאחר שאכלו ושתו א"ל כום של ברכה אתה שותה או ארבעים זהובים אתה נוטל אמר לו כום של ברכה אני שותה יצתה בת קול ואמרה כום של ברכה ישוה ארבעים זהובים אמר רבי יצחק עדיין ישנה לאותה משפחה בין גדולי רומי וקוראין אותה משפחת בר לויאנום: כסהו ונתגלה: אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי מאי שנא מהשבת אבדה דאמר מר א] השב אפילו מאה פעמים אמר ליה התם לא כתיב מיעוטא הכא כתיב מיעוטא כסהו הרוח: אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא שחזר ונתגלה אבל לא חזר ונתגלה פטור מלכסות וכי חזר ונתגלה מאי הוי הא אידחי ליה אמר רב פפא זאת אומרת אין דיחוי אצל מצות ומאי שנא מהא דתניא השוחט ונבלע דם בקרקע חייב לכסות התם כשרשומו ניכר: **מתני'** דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם חייב לכסות נתערב בין רואין אותו כאילו הוא מים. כפ' התערובות (זבחים דף עח:) אמר ליה רואין לדם קדשים קאמר אלא רואין ליין ולדם בהמה ואיכא למאן דאמר ליה רואין כאילו הוא מים כדפירש בקונטרס והקשה הר"ר שמואל מוורדי"ן דבפ' הקומן רבא (מנחות דף כב.) מפרש טעמא דרבנן ור' יהודה מדמחיב ולקא מדם הפר ומדם השעיר גלוי וידוע שדם הפר מרובה מדם השעיר מכאן לעולין שאין מבטלין זה את זה ור' יהודה אומר מכאן למין במינו שאינו בטל והשתא היכי מוכח דלפילו מבטלין עולין זה את זה ומין במינו בטל הכא לא בטיל אלפילו היה דם הפר ג] היה ניכר לחמומית דם השעיר וי"ל דאם דם הפר היה מים לא יהיה בדם השעיר מרחית דם גמור אלא מיהו דיהה מרחתו ובטל כלחמרי' בפ' התערובות (זבחים דף עח:) לני שיש בתוכו יין נסך ומלב ר' יהודה אומר רואין ליין וחלב כאילו יין מדוש ואם דיהה ד] מרחיהן (כאר חגל) דם לתוך מים לרחמין בטל והר"ן אחרינן בפ"ב דע"ז (דף עג.) כי אחת דב דימי מ"ר יוחנן המערה יין נסך מחבית לבור אפילו כל היום כולו לרחמין לרחמין בטל ובפרק אחת דנדה (דף עח:) גבי דם תבוסה היכא דאפשר אחין הולך בלא אפשר אחרינן לרחמין בטל וקשיא לאחר בפרק הלוקח בהמה (בכורות דף כב.) הלוקח ליר מעם מארך מסיקו בחים וטהור ממה נפשך אי רובא מיא ניחו מלקח ואי רובא ליר ניחו ליר נאו בר קבולי טומאה הוא ואי משום מיעוטא אחים דליכא בטלי ברובא ואחר לאחר דימי בשם

ט) ע"ז מז. [סוכה נג.], ב) [תוספתא פ"ו ה"ב], שבת כב., ג) [ב"ק נא:], ד) [נכ"מ: מיגל, וכן להלן], ה) [מהדרין לט. ע"ש], ו) [בע"י לימא מיבעי וכן בפירש"י שם, ז) ב"מ לח. (ב"ק מז.), ח) סוכה נג. (ע"ז מז.), ט) מנחות כב. זבחים עז:, י) כולהו], כ) בפ"ק: מיגל, וכן להלן], ל) [ניין בתמלדי יו"ט], מ) [מנחות לו:], נ) [וכן ביומא סח:], ס) [וכן ביומא ע.], ע) [וע"ש תוס' ב"ק לח: ד"ה ומיהו ועי' מג"א סי' כ"ש ס"ק ד' הניח דבר זה בצ"ע], פ) בפ"ק: מין,

תורה אור השלם

1. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יָצוּד צַיִד חַיָּה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְשָׁפַךְ אֶת דָּמוֹ וְכִסָּהוּ בֶּעָפָר: ויקרא יז יג
2. כִּי נֶפֶשׁ כָּל בָּשָׂר דָּמוֹ בְנַפְשׁוֹ הוּא וָאֹמַר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דַּם כָּל בָּשָׂר לֹא תֹאכֵלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל בָּשָׂר דָּמוֹ הוּא כָּל אֹכְלָיו יִכָּרֵת: ויקרא יז יד
3. כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוּחַ וּמַגִּיד לָאָדָם מַה שֵׂחוֹ עֹשֶׂה שַׁחַר וְעֵיפָה וְדֹרֵךְ עַל בָּמֳתֵי אָרֶץ יְיָ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת שְׁמוֹ: עמוס ד יג
4. וַיִּתְּנוּ בְּבֵרוֹתִי רֹאשׁ וְלִצְמָאִי יַשְׁקוּנִי חֹמֶץ: תהלים סט כב
5. לֹא תִרְאֶה אֶת שׁוֹר אָחִיךָ אוֹ אֶת שֵׂיוֹ נִדָּחִים וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הָשֵׁב תְּשִׁיבֵם לְאָחִיךָ: דברים כב א

גליון הש"ס

גמ' דא"ל ההוא צדוקי לרבי מי שיצר כו'. ע"ע ברגינו יומה פ"ק דברכות דף ז ע"ב הגיה הגומפ מי שברא אור לא ברא חשך ומי שברא חשך לא ברא אור ע"ש שפיל לסיפיה דקרא ה' צבאות שמו ופתמת נקרא דהתם לא כתוב בסיפיה דקרא ה' לצבאות שמו ואומי דע"ם הוא וע"ל בסיפיה דקרא כי אני ה' עושה כל אלה:

מוסף רש"י

כסהו. אדם לדם מיס או עוף (סוכה לג.). **במה ששפך.** בידו שאפך בה ולא בגרגי (שבת כב.). **מי שיצר הרים לא ברא רוח.** שזה נקרע יוצר וזה נקרע בורא ושני שמות הם (סנהדרין לח.). **לא שנו.** לכסות הרוח מייב לכסות (סוכה לג.). **אלא שחזר ונתגלה.** לאחר שכיסהו הרוח (ע"ז מז.). **הא אידחי ליה.** כשכיסהו הרוח, כיון לכל זמן שלא נתגלה פטור מלכסות אידחי ליה מכסוי (שם) הואיל ואידחי על ידי הרוח מכיסוי של מעלה, כדאמר לקמן לא נתגלה פטור מלכסות, אידחי לעולם ואפילו נתגלה (סוכה לג.).

כה א מיי' פי"ד מהל' שחיטה הל' טו סמ"ג עשין סד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף ח:
כו ב מיי' שם הל' ז טוש"ע שם סעיף יא:
כז ג מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעיף ח:
כח ד מיי' שם הל' טז טוש"ע שם סעיף ו:
כט ה מיי' פ"ז מהל' מעיל הל' יד סמ"ג עשין סד טוש"ע מ"מ סי' שפב טור י"ד סי' כח:
ל ו מיי' פי"ח מהלכות מחיטה הלכה יד סמ"ג עשין סד טוש"ע מ"מ סי' רסז סעיף ב:
לא ז מיי' פי"ד מהלכות שחיטה הל' ז סמ"ג עשין סד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף יא:
לב ח ט מיי' שם הל' ט טוש"ע שם סעיף י:
לג י מיי' פי"ד שם הל' ו סמ"ג עשין סד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף יב:
לד כ מיי' שם טוש"ע שם סעיף יג ומיי' פ"ב מהלכות פסולי המוקדשין הלכה כב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' דאמר מר השב. ג"כ ע' קדמן מהכן פ' אחרי דף קל"ג ע"ג: **ב]** תוס' ד"ה ומיהו וכו' לפתוח רשמון ועכרן. ג"כ ע' מג"א סי' ר"ע ס"ק ד: **ג]** ד"ה רואין וכו' שפפי' היה דם הפר מים היה ניכר וכו' כ"ל: **ד]** **בא"ד** ואם דיהה מרחיהן כשר. כלן הם ד"ה ואח"כ מה"ד אבל וכו' ושייך לקמן ע"ב גגמ':

רבינו גרשום

הכי השתא התם מישתא וברובי בהדי הדדי לא אפשר. כלומר וכיון דאמר הבו ליבריך מפסיק הברכה בין ברכת היין שבירך תחלה ליין ששותה עתה ובעי לברך בתחלה על מפסיק הכיסוי של חיה לברכת שחיטת העוף קודם שישחוט דיכול לכסות דם חיה בחדא ידא ולשחוט עוף בחדא ידא ולא חשוב כסוי דם חיה הפסק לפיכך א"צ אלא ברכה אחת לחיה ועוף: במה ששפך יכסה. כלומר ביד: ארבע הוויין. כלומר בברכת המזון איכא ד' ברכות. ברכת הזן וברכת הארץ בונה ירושלים והטוב והמטיב: למיברא. כלומר להאריח: מ"ש מהא דתניא השוחט ונבלע דם בקרקע חייב לכסות. כלומר הכא נמי כיסהו הרוח אע"ג דלא חזר ונתגלה יהא חייב מלכסות: התם בשרשומו ניכר. כלומר מה דאמרי' נבלע דם בקרקע חייב לכסות בשרשומו ניכר אבל אין רישומו ניכר פשור מלכסות: נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים. כלומר אם יש בו מראית דם חייב לכסות: נתערב בדם בהמה